

194

USTAWA

z dnia 6 lipca 1972 r.

o zmianie ustawy o cmentarzach i chowaniu zmarłych.

Art. 1. W ustawie z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych (Dz. U. Nr 11, poz. 62) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Na założenie lub rozszerzenie cmentarza wyznaniowego przez związek wyznaniowy wymagana jest

zgoda właściwego do spraw gospodarki terenowej i ochrony środowiska organu prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa), wyrażona po zasięgnięciu opinii wojewódzkiego inspektora sanitarnego (inspektora sanitarnego miasta wyłączonego z województwa).

4. O zamknięciu cmentarza decyduje właściwy do spraw gospodarki terenowej i ochrony środowiska organ prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) na wniosek właściwego do spraw gospodarki terenowej i ochrony środowiska organu prezydium rady narodowej miasta (dzielnicy), osiedla lub gromady, na terenie której cmentarz ma ulec zamknięciu, po zasięgnięciu opinii właściwego wojewódzkiego inspektora sanitarnego (inspektora sanitarnego miasta wyłączonego z województwa).";
- 2) w art. 2 ust. 1 wyrazy: „właściwych do spraw gospodarki komunalnej” zastępuje się wyrazami: „właściwych do spraw gospodarki terenowej i ochrony środowiska”;
- 3) w art. 6:
- a) w miejsce ust. 1 tworzy się ust. 1—3 w brzmieniu:
- „1. Użycie terenu cmentarnego po zamknięciu cmentarza na inny cel nie może nastąpić przed upływem 40 lat od dnia ostatniego pochowania zwłok na cmentarzu. Po upływie powyższego terminu właściwy do spraw gospodarki terenowej i ochrony środowiska organ prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) może wydać decyzję o użyciu terenu cmentarnego na inny cel zgodny z planem zagospodarowania przestrzennego.
2. Użycie terenu cmentarnego na inny cel jest dopuszczalne pod warunkiem zachowania pamiątek wartości historycznej, archeologicznej lub artystycznej. Pamiątki te mogą być przeniesione w odpowiednie miejsce za zezwoleniem wojewódzkiego konserwatora zabytków. Jeżeli cmentarz lub jego część są wpisane do rejestru zabytków, użycie terenu na inny cel wymaga zgody Ministra Kultury i Sztuki.
3. Minister Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska może w przypadkach wyjątkowej potrzeby ze względów użyteczności publicznej zezwolić na użycie terenu cmentarza na inne cele przed upływem 40 lat.”;
- b) dotychczasowy ust. 2 oznacza się jako ust. 4;
- 4) w art. 7 dodaje się nowy ust. 6 w brzmieniu:
- „6. W istniejących grobach murowanych dopuszcza się chowanie zwłok osób zmarłych w ciągu 20 lat po wydaniu decyzji o zamknięciu cmentarza. Przy zmianie przeznaczenia terenu cmentarnego przepis art. 6 ust. 4 ma zastosowanie również do zwłok pochowanych w tym dwudziestoletnim okresie.”;
- 5) w art. 11 ust. 5 i 6 otrzymują brzmienie:
- „5. Jeden z egzemplarzy karty zgonu, zawierającej adnotację urzędu stanu cywilnego o zarejestrowaniu zgonu, przedstawia się administracji cmentarza w celu pochowania zwłok, drugi zaś służy do celów statystycznych.
6. Na pochowanie zwłok bądź przekazanie ich szkołom wyższym wymagane jest uprzednie stwierdzenie zgonu i jego przyczyn w karcie zgonu, zawierającej adnotację urzędu stanu cywilnego o zarejestrowaniu zgonu.”;
- 6) w art. 14:
- a) w ust. 1 wyrazy: „na odległość nie więcej niż 30 km” zastępuje się wyrazami: „na odległość nie więcej niż 60 km”;
- b) ust. 2 i 4 otrzymują brzmienie:
- „2. Przewożenie zwłok i szczątków w obrębie Państwa na odległość dalszą, przewożenie koleją, samolotami i statkami na wszelką odległość oraz wywożenie poza granice Państwa może nastąpić po uzyskaniu zezwolenia:
- 1) zakładu służby zdrowia lub zakładu pomocy społecznej, jeżeli zgon nastąpił w takim zakładzie,
- 2) lekarza stwierdzającego zgon — w innych przypadkach.
4. W przypadku śmierci na skutek choroby zakaźnej, wymienionej w wykazie ustalonym przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej, zezwolenie na przewóz zwłok (ust. 1, 2 i 3) nie może być udzielone przed upływem 2 lat od dnia zgonu. Wyjątki od tej zasady mogą być czynione przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej, który może uprawnienia te przekazać wojewódzkim inspektorom sanitarnym (inspektorom sanitarnym miast wyłączonych z województw).”;
- 7) w art. 15 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Ekshumacja zwłok i szczątków może być dokonana:
- 1) na umotywowaną prośbę osób uprawnionych do pochowania zwłok za zezwoleniem powiatowego (miejskiego, dzielnicowego) lub portowego inspektora sanitarnego,
- 2) na zarządzenie prokuratora lub sądu,
- 3) na podstawie decyzji powiatowego (miejskiego, dzielnicowego) lub portowego inspektora sanitarnego w razie zajęcia terenu cmentarza na inny cel.”;
- 8) art. 18 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 18. 1. Kto narusza przepisy niniejszej ustawy lub rozporządzeń wydanych na jej podstawie podlega karze aresztu lub grzywny.
2. Orzekanie następuje w trybie przepisów o postępowaniu w sprawach o wykroczenia.”;
- 9) w art. 20 skreśla się ust. 2 oraz oznaczenie ust. 1;
- 10) w art. 21 ust. 1 wyrazy: „właściwe dla spraw gospodarki komunalnej” zastępuje się wyrazami: „właściwe do spraw gospodarki terenowej i ochrony środowiska”.
- Art. 2.** Minister Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska ogłosi w Dzienniku Ustaw jednolity tekst ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych (Dz. U. Nr 11, poz. 62) z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów prawnych ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji ustępów i punktów.
- Art. 3.** Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 września 1972 r.
- Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *L. Stasiak*